

Szonett-játék

	KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: A LÁNY A SÖTÉT SZOBÁBA MEGY Már tudta, mit a másik tudni nem mert, s érezte, arca boldogan világít, s futott, elrejtteni szive csodáit az égve égő, elő ismeretlent. Hogy ott, ahol fény sincs és dal se, senki, valami koldus- bús sarokba, messze fénylő fejét az éjbe betemesse, és elhitesse, hogy még most se sejtí. Ám a szoba kigyúlt a mosolyától, és látta Őt, ki rá se nézett – távol – de gondolatban megölelte vágyva, és erre ő is áment mondott áldón, s terhes fénnyel szívében, a homályon ragyogva ment át a sötét szobába.
--	---

JÓZSEF
ATTILA:
EMBERISÉG
Óh,
emberiség, kit
törött anyám
szenvadni
szaporított és
nem érezt!
Nem rettenek
születni újra
érted,
te két milliárd
párosult
magány!
Láttalak sírni
a folyók
fagyán,
mint
gyermeket,
kit a jég tüze
sértett;
láttalak ölni,
halsí mint
nem éltet,
tündökölni
nagy
egyházak
falán.
Hegyen
láttalak és
lapulni ólnál -
szerencsétlen,
ki úgy élsz,
mintha volnál,
megérdemled,
hogy atyád a
halál!
Vértelen arra
vársz, hogy
véred ontásák,
s föl-fölmutat
a társuló
bolondság,
mely téged
minden
kinban
megtalál.

[illegible]

Te vagy csak egyedül, szegény **anyám**,
Te vagy csupán, ki mindenben **megértett**,
Te vagy, ki tudtad, másokért, **nem érted**
Kizdöttem én, s a végzetem: **magány**.
S ha megdermedtem már a Tél **fagyán**,
Te olvasztottál fel, szavad se **sértett**,
Mint kisdednek, adva újra **éltet**,
Rést hasítottál jégtablám **falán**.
Én csak röfögtem, mint sertes az **ónál**,
De rám szóltál: ha ember s férfi **vólnál**,
Nem bűllérekkel lesne a **halál**,
Hogy hurkáért, kolbászáért véred **ontsák**,
Akármilyen disznó vagy is: **bolondság**,
Hidd hát, Izzákéért Isten **meztalál**.

Fut-fut a falunkon át Bársony-pertliként az út, - De ki érti hova fut, S hol találja meg magát? Kerekedik a világ, Ád a férgeknek laput, - Nékünk zsupptetője jut. Oly mindegy - szolgálatát Megköszönd: azt, ami jár, Tér vagy géppisztolyba tár, Ólom vagy tollas madár, - Nem marad majd nyoma sem, Csak neved, mit, kedvesem, Fába véstem csöndesen.	BABITS MIHÁLY: ABLAKNÉGYSZÖG Az ablaknégyyszögön zöld falomb hajlik át; alatta léckapú és keskeny kerti ut, amely egy idegen telek szívébe fut a felső sarkig, és elveszti ott magát szemünkből: ennyi csak szobánkból a világ. Látjuk a gyér gyepet, néhány levél laput az út szegélyein, s nem tudjuk, hova jut az út, ha megpihen, könnyű szolgálatát megtéve? és kié e kert, hol sohse jár senki, csupán a szél kaput néha tár - nézd, most a nyílt kapun belép egy kis madár! Csak lép, és nem repül! nem rezzen szárnya sem! Ez a madár a vágy, halk vágyunk, kedvesem: megúnta itt magát és átmegy csöndesen.
--	---

(A versek a Lyukasóra felkérésére íródtak, és Kiss Dénes *Kölcsönrímek ihletében Szó-ját-szóversverseny* című bevezetőjével a folyóirat 1995/4. számában jelentek meg.)

(A [Baka István művei. Versek](#) című kötetből.)

[←](#) [Előző oldal](#) [Következő oldal](#) [→](#)